

tomuto předpisu, nýbrž namítá toliko, že není ve shodě se zákonem, žádá-li se, aby ustanovení to bylo obsaženo v textu smlouvy.

V tomto směru sluší však poukázat na nálezy tohoto soudu Boh. 2041 adm., v němž vysloven a blíže odůvodněn byl právní názor, že zákon z 5. února 1920 č. 80 Sb. předpisem § 65 omezení chtěl přeměnu náhradních smluv v náhradní ústavy pouze na ony případy, ve kterých se náhradní pojištění provádělo prostřednictvím zvláštních zařízení, která ač ne formálně přece však fakticky měla povahu náhradních ústavů ve smyslu formálních předpokladů zákona, tudíž toliko tehdy, když stanovy náhradního zařízení obsahovaly nejpozději dne 31. prosince 1918 i výslovné ustanovení o technickém prozkoumání fondů, jak předpisoval § 65 č. 4 cís. nař. z r. 1914. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě.

Vzhledem k důvodům shora uvedeným nelze shledati, že by se nař. rozhodnutí nesrovnávalo se zákonem a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2672.

Pensijní pojištění: Za platnosti cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. podléhá pensijnímu pojištění osoba, která za pravidelnou měsíční odměnu 50 K koná převážně duševní práce v advokátní kanceláři, třebas mezi ní a advokátem výslovně služební smlouva uzavřena nebyla.

(Nález ze dne 20. září 1923 č. 15.488.)

Prejudikatura: Srovn. Boh. 2621 adm.

Věc: Dr. Isidor O. v České L. proti ministerstvu sociální péče (min. r. Dr. Bron. Wellek) o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím bývalého místodržitelství v Praze ze 6. července 1918 bylo vysloveno, že Jakub S. za doby své činnosti v advokátní kanceláři Dra Isidora O., od 1. května 1916 do 31. ledna 1918 podléhal pojistné povinnosti pensijní, a to proto, že jeho činnost v kanceláři st-le jako advokáta a zároveň předsedy komitétu pro haličské uprchlíky, kterážto činnost pozůstávala v tom, že obstarával veškeré záležitosti týkající se uprchlíků, rozdělování potřebných věcí uprchlíkům, zakládání seznamů rozdělovacích, dále pak vedení palmární knihy považovati jest za převážně duševní. K námitce, že tu nebylo služebního poměru, podotknuto, že podle ducha pensijního zákona k založení pojistné povinnosti není zapotřebí, aby tu bylo zaměstnání ve smyslu pevného, celkovou činnost zaměstnance zahrnujícího služebního poměru; stačí, aby osoba byla činná ve službách určitého zaměstnavatele. Rovněž nerozhodna jest dle pensijního zákona pro otázku pensijní povinnosti okolnost, zdali byla ujednána mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem lhůta výpovědní, čili nikoliv.

Odvolání Dra Isidora O. z rozhodnutí toho podané bylo pak nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého a z úvahy, že odměna byla dle spisů S-ovi poskytována za služby, konané osobě odvolatelově, ať již jako předsedovi pomocného komitétu pro haličské

uprchlíky, nebo jako advokátovi, že poměr služební založen byl a že ve skupině komptoiristů, do které S. dle své činnosti náležel, jest výplata měsíční obvyklou.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost namítá nezákonnost nař. rozhodnutí, poněvadž v daném případě není podmínek pojistné povinnosti pesijní po rozumu zákona z 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907, neboť Jakub S. neměl vlastností úředníka ani nebyl mezi ním a st-lem založen služební poměr.

Především třeba poznamenati, že činnost Jakuba S., jež tvoří předmět nař. rozhodnutí, spadá podle znění tohoto rozhodnutí v dobu od 1. května 1916 do 31. ledna 1918, kdy platil zákon o pensijním pojištění soukromých zřízenců v úpravě vydané cís. nařízením z 25. června 1914 č. 138 ř. z., jenž v § 1 prohlašuje za pojištěním povinný a pojištěny všechny zřízence, kteří dokonali 18. rok, od téhož zaměstnavatele dostávají odměny za rok aspoň 600 K a buďto podle způsobu svého postavení mají charakter úředníků nebo vykonávají pravidelně převážně duševní služební výkony.

Namítá-li stížnost, že Jakub S. charakteru úředníků neměl, jest námitka tato bezpředmětná; neboť žal. úřad neopřel svůj výrok na předpokladu, že Jakub S. měl dle způsobu svého postavení povahu úředníka, nýbrž že činnost jeho byla převážně duševní. Tento předpoklad však stížnost vůbec nepopírá, nýbrž tvrdí pouze, že mezi st-lem a Jakubem S. nebyl založen služební poměr ve smyslu zákona o pensijním pojištění, a vyvozuje tento názor z okolnosti, že mezi nimi nebyla ujednána služební smlouva, že také nebyla stanovena ani výpověď ani odměna, ježto Jakubu S. poskytované peněžité částky byly dobrovolnými dary.

Nss nemohl námitky tyto uznati za odůvodněné. Neboť i když mezi oběma stranami nebyla výslovně uzavřena služební smlouva, přece tu byla podle spisů byt i mlčky projevená souhlasná vůle, aby Jakub S. pro st-le pravidelně vykonával určité práce, ať již v rámci pomocné akce pro haličské uprchlíky, již st-l řídil jako předseda příslušného komitétu, anebo v jeho advokátní kanceláři; za tyto pracovní výkony bral odměnu 50 K měsíčně, což Jakub S., byv vyslýchán u okr. hejtmantství v P. dne 18. června 1918 výslovně potvrdil s tím, že byl přijat Drem O. a že za svoji práci bral od něho služné 50 K měsíčně.

§ 1151 třetí dílčí novely k o. z. o. z 19. března 1916 č. 69 ř. z. stanoví pak, že vzniká služební smlouva, záváže-li se někdo konati jinému po nějakou dobu služby.

Vycházel-li za těchto okolností žal. úřad z předpokladu, že mezi st-lem a Jakubem S. byl založen služební poměr, nemohl nss shledati, že by předpoklad tento odporoval spisům ani že by na něm spočívající výrok o pojistné povinnosti Jakuba S. odporoval zákonu.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2673.

Domovská příslušnost (Slovensko): K otázce příslušnosti k rozhodování o domovském právu podle § 18 zák. čl. XXII : 1886.

(Nález ze dne 20. září 1923 č. 15.504.)